

válaszában rendkívül nagyfontosságú kijelentést tett. Hangsúlyozta ugyanis, hogy a kontingentálás rendszerével szemben az osztrák kormány egyelőre nem foglalhat állást, mert valószínű, hogy az élelmiszerek felhasználását illetően Németország, Ausztria és Magyarország közös terület lesz és így természetesen egyforma felosztási rendszer lép majd életbe. Az élelmezés tekintetében is egységes frontot fog ezután alkotni Magyarország, Ausztria és Németország.

Az antant-államférfiak tudvalevőleg még mindig attól várják az antant hadihelyzetének jobbrafordulását, hogy sikerül a központi hatalmakat kiheztetni. Bécsben már régóta hangoztatják, hogy erre való tekintettel az egységes hadifront mellett egységes élelmezési frontot is kell teremteni, melyen belül az egyik állam a másikat a legszükségesebbel kisegítse. Az osztrák körök törekvése oda irányult, hogy Ausztriát és Magyarországot élelmezés tekintetében egységesen kezeljék, illetőleg egységes gazdasági területté tegyék. Most, a német főhadiszálláson folyó nagyfontosságú tanácskozások után, mint a miniszterelnök nyilatkozatából is látható, a Németországgal való közösség is előtérbe lép élelmezési tekintetben.

A bécsi lapok terjedelmes cikkeiben foglalkoznak Seidler nyilatkozatával. A Zeit vezércikkében többek között megállapítja, hogy Ausztriának az volt a legfőbb baja, hogy kevés élelmiszere volt és ami már volt, annak felosztása sem történt rendesen. A miniszterelnök kijelentése reményt ad arra, hogy a közös élelmezési terület megteremtése meghozza Magyarországból Ausztria részére a szükséges élelmiszerek pótlását. Németországból pedig a helyes felosztási rendszert.

A Neue Freie Presse Élelmezési Szövetség című cikkében rámutat azokra az előnyökre, amelyek az élelmiszerkészletek egységes megállapításától és a felosztásnak bizonyos egységes alapelvek szerint való keresztvitelétől elválaszthatatlanok. A cikk ezután így szól: Az élelmezés kérdésében való egységesség mindenekelőtt meghozza Németországnak azt a látható előnyt, hogy a korai magyar termésből megfelelő mennyiségek Németországba foghatnak vándorolni, hogy ott az új termést közvetlenül megelőző hetekben a szükséglet megszüntesse.

Az olaszok offenzívát kezdenek ellenünk.

Bécs, május 17. A Telegraphen Kompagnie jelenti Bernből: A Luzerner Tagblatt híradásokat közöl Olaszországból, amelyek szerint az olasz hadsereg offenzívája közvetlenül kiűszöbön áll.

Berlin, május 17. A Zürcher Tagesanzeiger jelentése szerint az olasz határról érkezett hírek azt mondják, hogy az olaszok nem hajlandók lemondani egy újabb offenzíváról. Biztos jelek mellett szólnak, hogy legközelebb az olaszok offenzívát indítanak.

HIREK

UCCO

Dr. Boros József.

Ez a szó ritkán fordul elő az újságok hasábjain. Nem azért, mintha a név viselője cselekedeteiben nem lennének meg az okok arra, hogy az ólombetűk révén a nagy nyilvánosság előtt szerepeljen, de mert nem tartozik azok közé, akik szerepeltetni szeretik a nevüket. A hiúság vására nem érdekli és nem tartozik a törtétezők, a minden lében kanalak társaságába, a mesterségének él és a hivatásának, aminek mindenütt és mindenhol emberül megfelelt.

Mióta hazajött a szülővárosába és a város, a közönség szolgálatában elfoglalta azt a diszes, tudásának, képességeinek megfelelő helyet, ami a városi közkórházban dr. Singer Mátyás nyugdíjaztatása folytán megüresedett, egyre és folyton a város és a közönség közegészségügyét istápolja. Minden láma és dobszó nélkül, az ideális orvos teljes készségével. És ha néha kiállt a fórumra, hogy hallassa a szavát, akkor is a város és a közönség érdekében jelentkezik: a rég vajdudó új városi közkórház fölépítése miatt. Ennek a közegészségügyre fontos és szinte már eloiázhatatlan szükségességű kérdésnek az előbbre vitelén szorgoskodik esztendő óta, de nem az a kellemetlenkedő agresszivitással, ami ellenszenvet kelthet a patópálok társaságában, de azzal a konsziliens modorban, ami hívőket szerez még az ellenzők táborában is.

Több, mint egy évtizede dolgozik a városi közkórházban, abban a rozoga sárga épületben, ahol sok-sok százra megy azoknak a száma, akik új életre keltek az ő kiváló szaktudása és sebész művészete révén. És ha semmi más érdeme nem lenne, mint az, hogy az úri közönséggel együtt beszoktatta a kórház szótól is irtózó paraszti népet a közkórházba, ez is elegendő lenne arra, hogy minden elismerés a részére jusson. A közönség régi és hallgatag elismerése után megérkezett a király elismerése, ami az egészségügyi tanácsossá történt kinevezésében nyilvánult meg. Munkás életű, eredményeket felmutatni tudó embert ért dr. Boros Józsefben a királyi kitüntetés. Egy kitüntetés azonban még várat magára és ez a kitüntetés a várostól kell, hogy jöjjön, az új városi közkórház mielőbbi felépítésében. Alkalmat és módot kell a városnak nyújtania, hogy hivatottságához mért, a kórházi orvosi karral együtt és annak élén, a mielőbb létesítendő közkórházban érvényesíthesse dr. Boros József jeles szakértelmét és kiváló sebész hivatottságát.

A cseresznye

most kezd pirosodni a fákon és az emberek a jövő téli tüzelőanyag után futkosnak. Boldog világban senkinek sem jutott az eszébe májusban, hogy kokszt, szénért és fáért rimánkodjon a kereskedőnek. Most a közönség, okulva az elmúlt tél mizériáin, agyonboldogítja a fa- és szénkereskedőket az előjegyzéseivel, a megrendeléseivel és ha nem csalódnak, ma már ott tartunk, hogy bár a fatelepeken alig látható készlet, valójában minden fa- és szénkereskedő óriási papirkészlettel, azaz megrendeléssel bír. Az árakról nem beszélünk. Hogy ki, mennyit fizetett és fizet a jóreménység fejébe, erről keserűség beszélni. Természetes, hogy vannak ezren és ezren, akiknél pár száz korona árdiferencia egy fűtési évadban nem számít. Vannak azonban sok százezren, akik pár száz koronát sem képesek egy fűtési évadra költeni, akiknek az egész évi jövedelmük nem fog annyival emelkedni, mint a fa és szén ára. Szegeden is él ezer és ezer olyan család, kinek a cseresznyezésére ép olyan örömtelen, mint a télről való előregondoskodás. A tisztviselők ezrei élnek Szegeden. Birák, tanárok, tanítók, postások

stb. szenvedve, nyomorogva küzdenek az állam érdekébe és tudomásunk van róla, hogy százan és százan hideg, fűtetlen szobákban vergődtek. Nem bírtak tüzelőanyagot beszerezni. A fizetésük kevés volt és kevés a megélhetésükre.

Az állam ebben az országban a legügyetlenebb gazda és termelő. Óriási kiterjedésű erdeiből millió és millió köbméter tűzifát termel a nagyvállalkozók és kereskedők részére és az általa kitermelt tűzifát, az állami bányák szénkészleteit, drága kereskedelmi árban visszavásárolja a saját intézményei és intézetei részére ugyanazon kereskedőktől, akiknek olcsó áron eladta. Ez egészen ügyes és okos gazdálkodás. Alapja az, hogy a nagy vállalkozókat és kereskedőket támogatni kell, egy sereg közvetítőnek fényes jövedelmet kell biztosítani, azonban a saját tisztviselőit az olcsó anyagbeszerzés lehetőségétől el kell ütni. A naturalékkal való ellátást itt kezdje meg a kormány a tisztviselők helyzetének javítása céljából. Adjon és juttasson az állam önköltségi áron a tisztviselőinek, nyugdíjasainak tüzelőanyagot. Ez semmiféle megerősítésébe nem fog kerülni és százezreken fog segíteni. Most még nem késő megindítani ez irányban az országos akciót. Oszig, az államvasutak fokozottabb forgalombaviteléig, minden városban elhelyezett állami tisztviselő részére le lehetne szállítani az olcsó (ingyenes naturaléról nem mernek a dusan javadalmozott államiak álmodni) tüzelőanyagot.

Mennyi gond, könnyű oldódna és száradna föl a szerény hajlékokban, ha csak egy kis jóakarattal, csak egy kis megértéssel kezelnék a tisztviselők sorsát ott, ahol már annyi keserűséget, céltévesztett tervet főztek a részükre.

— **Előléptetések.** Kowarz Henrik 46. gyalogezredbeli őrnagyot alezredessé, Eisell Tibor, Domonxi Domoniy Miksa, Wéber Róbert, dr. Csengeri János, Kövér Károly, Weisz Ernő 3. honvéd huszárezredbeli főhadnagyokat századosokká, Horváth Lajos 5. honvéd gyalogezredbeli hadnagy-gazdászati tisztet főhadnagy-gazdászati tisztté léptették elő.

— **Glattfelder püspök Szegeden.** Dr. Glattfelder Gyula megyés püspök szombaton délután 5 órakor érkezik Temesvárról Szegedre, hogy itt és a környéken a bérmlásokat elvégezze. A megyés püspököt az állomáson Várhelyi József prépost vezetésével a papság és dr. Somogyi Szilveszter polgármester élen a hatóság fogadja. Az állomásról a belvárosi templomba mennek, hol a püspök elvégzi egyházi imáját. A templomból az itt tartózkodása alatti állandó lakhelyére, a belvárosi plébániára megy, hol a katolikus klérus tisztelgését fogadja. Az egyéb tisztelgések az idén az idő rövidsége miatt elmaradnak, legfeljebb a Katolikus Kör jelenik meg meg a püspök előtt. Pünkösdi vasárnapján a belvárosi, hétfőn a rókus, kedden a kisteleki, szerdán a felsőtanyai, csütörtökön az alsóvárosi, pénteken az alsótanyai, szombaton pedig újra a belvárosi templomban adja fel a bérmlás szentségét. A püspök a rókus templomban a bérmlást megelőzőleg beiktatja Breisach Béla plébánost.

— **Nyilatkozat.** Dr. Somogyi Szilveszter polgármester a következő nyilatkozat közzétételét kéri: Tisztelt Szerkesztő Ur! Az újdonságok közt „Egy közbeszólás epilógusa” címen azt állítja valaki, — tudom is, hogy ki, — hogy a gyermekkorházat mégis csak szénhiány miatt kellett bezárni. Legyen megnyugodva az állító, hogy bármilyen nagy szükség volt is szénben és bármilyen nagy szükség is lesz a jövő télen, egészen bizonyos, hogy a csecsemő-kórház részére szükséges ötven mázsa, sőt ha kell, egy vagon szenet is bármikor kibírjuk szorítani. És legyen megnyugodva abban, hogy tőlem szenet a csecsemő-kórház részére senki sem kért, ha kért volna, kapott volna és ily módon igaz az, hogy